

Jak otvírali studánku

Časně na jaře, když se v houští ještě schovávaly poslední mrazíky, šel Křemílek lesem. Přišel k zamrzlé studánce, u které plakala víla.

„Pročpak pláčeš?“ povídá Křemílek.

Studánková víla si pěstičkami vytřela slzy z očí, zaťukala patou o led a řekla:

„Když já nemůžu domů. Na chvílku jsem si odskočila a mráz mi zatím zamkl studánku na ledový klíč.“

„Třeba mám větší sílu než ty,“ povídá Křemílek, rozhlídl se, kde je led nejtenčí, a bije do něho patou jako kladívkem.

Led zvoní, ale nepovolí, a víla pláče pořád víc.

„Ještě si promáčíš slzami košilku a nastyďneš,“ povídá Křemílek. „Počkej tu chvíli a já doběhnu do chaloupky pro Vochomůrku.“

Vochomůrkovi se moc nechtělo, ale nakonec si obul okované boty a šel.

„Tuhle ho vedu,“ povídá Křemílek víle. „Vidíš, je baňatý jako žalud a má okované boty. Takový už něco zmůže.“

„Dupni, Vochomůrko, a otevři mi studánku,“ poprosila víla.

Vochomůrka zadupal.

„Víc,“ řekla víla.

Vochomůrka zadupal.

„Musíš ještě víc,“ řekla víla.

„Už nemůžu, odrazil bych si patu,“ povídá Vochomůrka.

„Odrazil by si patu,“ řekl Křemílek a studánková víla se rozplakala, až se jí třásla ramínka.